TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2014. gada 22. maijā *

Apelācija — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Plastikāta rūpniecisko maisu tirgus — Vienots un turpināts pārkāpums

Lieta C-35/12 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2012. gada 24. janvārī iesniedza

***Plásticos Españoles SA* (*ASPLA*)**, Torrelavega (Spānija), ko pārstāv *E. Garayar Gutiérrez*, *M. Troncoso Ferrer* un *E. Abril Fernández*, *abogados*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Castilla Contreras* un *F. Castillo de la Torre*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], tiesneši E. Levits un M. Bergere [*M. Berger*] (referente),

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretāre L. Karrasko Marko [*L. Carrasco Marco*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 15. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību *Plásticos Españoles SA* (*ASPLA*) lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *ASPLA*/Komisija (T-76/06, EU:T:2011:672; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību daļēji atcelt Komisijas 2005. gada 30. novembra Lēmumu C(2005) 4634, galīgā redakcija, par [EKL 81.] panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/F/38.354 – Rūpnieciskie maisi) (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums"), kā arī atcelt vai – pakārtoti – samazināt ar šo lēmumu tai uzlikto naudas sodu.

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

2 Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir saskaņā ar Spānijas tiesībām dibināta akciju sabiedrība, kura kopš 1982. gada ražo un pārdod plašu plastmasas izstrādājumu klāstu, tostarp rūpnieciskos maisus. Tā ir saskaņā ar Spānijas tiesībām dibinātas sabiedrības *Armando Álvarez SA* (turpmāk tekstā – "*Armando Álvarez*"), kurai 2002. gadā piederēja 98,6 % no apelācijas sūdzības iesniedzējas kapitāla, meitasuzņēmums.

3 2001. gada novembrī sabiedrība *British Polythene Industries plc* informēja Komisiju par to, ka rūpniecisko maisu nozarē pastāv aizliegta vienošanās (turpmāk tekstā – "aizliegtā vienošanās").

4 Komisija, 2002. gada jūnijā veikusi pārbaudes, 2004. gada 29. aprīlī uzsāka administratīvo procesu un pieņēma paziņojumu par iebildumiem attiecībā pret vairākām sabiedrībām, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzēju un *Armando Álvarez*.

5 2005. gada 30. novembrī Komisija pieņēma strīdīgo lēmumu, kura 1. panta 1. punkta j) apakšpunktā noteikts, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja un *Armando Álvarez* ir pārkāpušas EKL 81. pantu, no 1991. gada 8. marta līdz 2002. gada 26. jūnijam piedalīdamās virknē vienošanos un saskaņotu darbību plastikāta rūpniecisko maisu nozarē Beļģijā, Vācijā, Spānijā, Francijā, Luksemburgā un Nīderlandē, nosakot cenas un kopējus modeļus cenu aprēķināšanai, sadalot tirgus daļas un pārdošanas kvotas, sadalot klientus, darījumus un pasūtījumus, saskaņoti iesniedzot piedāvājumus konkursiem un apmainoties ar individualizētu informāciju.

6 Šī iemesla dēļ Komisija strīdīgā lēmuma 2. panta pirmās daļas h) punktā apelācijas sūdzības iesniedzējai un *Armando Álvarez* uzlika naudas sodu EUR 42 miljonu apmērā, par kura samaksu šīs abas sabiedrības tika atzītas par solidāri un atsevišķi atbildīgām.

Pārsūdzētais spriedums

7 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 24. februārī, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību par strīdīgo lēmumu. Šajā prasības pieteikumā tā būtībā lūdza atcelt šo lēmumu, ciktāl tas uz to attiecas, vai – pakārtoti – samazināt naudas soda, ko tai bija uzlikusi Komisija, apmēru.

8 Prasības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja piecus pamatus. Pirmie trīs pamati attiecās uz faktiskajiem apstākļiem un bija par to, ka kļūdaini ir novērtēti fakti attiecībā uz, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas rīcības apjomu, otrkārt, attiecīgo preču tirgus un ģeogrāfiskā tirgus definīciju, kā arī, treškārt, tirgus daļām, kas bija pamatā naudas sodu apmēra aprēķinam. Ceturtais pamats bija par EKL 81. panta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpumu, tāpēc ka Komisija pārkāpumu bija kvalificējusi kā vienotu un turpinātu. Piektais pamats bija par naudas sodu aprēķināšanai piemērojamo tiesību normu, kā arī vienlīdzības un samērīguma principa pārkāpumu, nosakot apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda apmēru.

9 Vispārējā tiesa prasību noraidīja pilnībā.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

10 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— pakārtoti – atcelt vai samazināt ar Komisijas lēmumu tai uzliktā naudas soda apmēru un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Ar Tiesas sestās palātas priekšsēdētāja 2013. gada 15. maija lēmumu tiesvedība attiecībā uz šo apelācijas sūdzību tika apturēta līdz brīdim, kad noslēgsies tiesvedība lietās, kurās pasludināti spriedumi *Gascogne Sack Deutschland*/Komisija (C-40/12 P, EU:C:2013:768), *Kendrion*/Komisija (C-50/12 P, EU:C:2013:771) un *Groupe Gascogne*/Komisija (C-58/12 P, EU:C:2013:770). Tiesvedība tika atsākta pēc šo spriedumu pasludināšanas 2013. gada 26. novembrī.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

13 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pieļautas kļūdas attiecībā uz faktu juridisko kvalifikāciju un sekām, kas no tā izriet attiecībā uz vienota un turpināta pārkāpuma jēdziena piemērošanu tai.

14 Pirmkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 30., 31. un 33. punktā esot pieļāvusi trīs kļūdas attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību pārkāpumos attiecībā uz t.s. maisu ar atvēru galu nozari. Vispārējā tiesa šajā ziņā esot balstījusies uz vienkāršiem pieņēmumiem, lai gan pieejamās norādes, proti, par apelācijas sūdzības iesniedzējas nepiedalīšanos reģionāla līmeņa pārrunās, kuru laikā tika aplūkoti jautājumi par šiem maisiem, ne vien rada šaubas par to, vai tā ir bijusi aizliegtās vienošanās dalībniece, bet arī liek domāt, ka tā tajā nepiedalījās.

15 Otrkārt, Vispārējā tiesa tāpat kļūdaini atzinusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ir piedalījusies pārkāpumā "blokveida maisu" nozarē, lai gan no pārsūdzētā sprieduma 44.–52. punktā izdarītajām konstatācijām izriet, ka norādes, uz kurām šajos punktos izdarīta atsauce, sliecas pierādīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija piedalījusies pārrunās par šo preci un ka tādējādi tā saistībā ar to nebija iesaistīta pret konkurenci vērstās darbībās.

16 Treškārt, pierādījumi, kurus Vispārējā tiesa izmantojusi pārsūdzētā sprieduma 67.–69. punktā, nav tādi, kas pierādītu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja – pat ņemot vērā tās dalību noteiktās sanāksmēs, kurās tika apspriestas pārkāpjošas darbības, – zināja vai tai būtu vajadzējis zināt, ka tās bija daļa no strīdīgajā lēmumā aprakstītās aizliegtās vienošanās vispārējas koluzīvās shēmas.

17 Komisija apgalvo, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats, ciktāl ar to tiek apstrīdēts Vispārējās tiesas veiktais pierādījumu vērtējums, ir nepieņemams.

Tiesas vērtējums

18 Lai atbildētu uz izvirzīto pamatu, ciktāl tas ir par Vispārējās tiesas kļūdu attiecībā uz tai iesniegto pierādījumu juridisko kvalifikāciju, ir jāatgādina strīdīgajā lēmumā pret apelācijas sūdzības iesniedzēju izvirzīto iebildumu apjoms.

19 Kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 57. punktā, strīdīgais lēmums attiecas uz daudzšķautņainu aizliegto vienošanos, kura ietekmē vairākus maisu veidus un vairākas teritorijas. Saskaņā ar tās aprakstu šī paša lēmuma preambulas 444. apsvērumā aizliegtās vienošanās struktūru raksturo "viena visaptveroša grupa [..] un reģionālas vai funkcionālas apakšgrupas [..] atšķirīgos veidolos", tam visam kopā veidojot "saskanīgu un saskaņotu konstrukciju, kā to pierāda it īpaši pierādījumu kopums". Kā uzsvērusi Vispārējā tiesa, Komisija šī lēmuma adresātiem uzņēmumiem pārmeta nevis to, ka tie nav bijuši visu aizliegtās vienošanās izpausmju dalībnieki, bet gan to, ka tie tajā "piedalījušies dažādās pakāpēs".

20 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas dalības strīdīgajā lēmumā aprakstītajās pārkāpjošajās darbībās pakāpi Vispārējā tiesa, pārbaudījusi visus apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītos argumentus, pārsūdzētā sprieduma 63. punktā konstatēja, ka tā būtībā vēršas pret pārmetumu, kas šajā lēmumā nav ietverts, proti, par dalību visās aizliegtās vienošanās pārnacionālajās, reģionālajās un funkcionālajās izpausmēs. Pamatojoties uz to, tika secināts, ka tai iesniegtie pierādījumi neļauj pierādīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas iesaistīšanās pakāpe atšķirtos no tās, kādu minētajā lēmumā tai atzinusi Komisija, jo par šo dalību liecināja virkne pietiekami precīzu un saskanīgu norāžu.

21 Attiecībā uz pievienošanos aizliegtajam nolīgumam Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 70. punktā nosprieda, ka Komisija pamatoti bija atzinusi, ka, neraugoties uz apelācijas sūdzības iesniedzējas dalības apakšgrupās neesamību, tā bija iesaistīta vispārējā aizliegtajā vienošanās. Vispārējā tiesa šo vērtējumu pamatoja, šī paša sprieduma 68. punktā it īpaši uzsverot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija aizliegtās vienošanās dalībniece tās centrālajā līmenī, proti, līmenī, no kura nāca iniciatīva.

22 Pretēji apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvotajam šāds pierādījumu vērtējums ir saderīgs ar iedibinātu judikatūru, kurā ir atzīts, ka pārkāpjošas rīcības pastāvēšana var tikt secināta no zināma skaita sakritību un norāžu, kuras, aplūkotas kopā un nepastāvot citam saskanīgam izskaidrojumam, var veidot konkurences tiesību normu pārkāpuma pierādījumu (spriedumi *Aalborg Portland* u.c./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 57. punkts, kā arī *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel*/Komisija, C-403/04 P un C-405/04 P, EU:C:2007:52, 51. punkts).

23 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas apgalvot, ka Vispārējās tiesas izskatītie pierādījumi ir neviennozīmīgi, nepietiekami precīzi vai nesaskanīgi, lai pamatotu šīs tiesas izdarītos secinājumus, jāatgādina, ka, izskatot lietu Tiesā, nevar apšaubīt Vispārējās tiesas izdarīto vērtējumu attiecībā uz tās rīcībā esošo lietas materiālu pierādījumu spēku, izņemot gadījumus, kad tiek pārkāpti pierādīšanas pienākuma un pierādījumu vākšanas noteikumi, kā arī ja ir notikusi pierādījumu sagrozīšana – kas šajā lietā netiek apgalvots (spriedums *FLSmidth*/Komisija, C-238/12 P, EU:C:2014:284, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pirmais pamats, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi savas apelācijas sūdzības pamatojumam, ir jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

25 Apelācijas sūdzības iesniedzēja galvenokārt apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 115. punktā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā kā nepieņemamu tāpēc, ka tas ir jauns, ir noraidījusi argumentu, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja bija izklāstījusi tiesas sēdē un saskaņā ar kuru Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu novērtējumā, tās tirgus daļu aprēķinot nevis atkarībā no pašas apelācijas sūdzības iesniedzējas pārdošanas apjomiem, bet gan uz to attiecinot arī tās mātesuzņēmuma *Armando Álvarez* pārdošanas apjomus.

26 Attiecībā uz būtību apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, tā kā jānošķir uzņēmums, kurš pārkāpumā piedalās tieši, šajā gadījumā – meitasuzņēmums, no uzņēmuma, kurš tiek atzīts par vainojamu par to, proti, mātesuzņēmuma, pārkāpuma smagums ir jānosaka, ņemot vērā vienīgi meitasuzņēmuma apgrozījumu, pirms mātesuzņēmums – pēc tam, kad naudas sods ir aprēķināts, – tiek atzīts par solidāri atbildīgu par tā samaksu. Strīdīgajā lēmumā šī metode esot tikusi piemērota citiem uzņēmumiem, kas bijuši aizliegtas vienošanās dalībnieki, un apelācijas sūdzības iesniedzēja esot vienīgā, kura ir tikusi sodīta šādā veida, un tas esot diskriminējoši un nepamatoti.

27 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pēc savas ierosmes nepārbaudot, vai strīdīgajā lēmumā ir ietverts pietiekams pamatojums, lai izskaidrotu iemeslus, kuru dēļ Komisija attiecībā uz viņu atkāpusies no piemērojama tiesiskā regulējuma, judikatūras šajā jomā un pārējiem uzņēmumiem, kas bija iesaistīti tajā pašā aizliegtajā vienošanās, piemērotās metodes saistībā uz naudas soda aprēķinu. Nepastāvot objektīvam attaisnojumam, kas izskaidrotu šādu atšķirīgu attieksmi, tā veidojot vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

28 Komisija uzskata, ka visas apelācijas sūdzības otrā pamata daļas ir nepamatotas.

Tiesas vērtējums

29 Lai atbildētu uz izvirzīto pamatu, jāatgādina argumentācija, kuru apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi Vispārējā tiesā.

30 No pieteikuma par lietas ierosināšanu, kas iesniegts Vispārējā tiesā, kā arī no pārsūdzētā sprieduma 98.–103. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja būtībā atsaucas uz piecu veidu argumentiem, lai apstrīdētu sākumsummas, kuru Komisija izmantojusi naudas sodu aprēķināšanai, noteikšanu. Pirmkārt, tā atkārto, ka Komisija nevarēja attiecīgās darbības atzīt par vienotu un turpinātu pārkāpumu. Otrkārt, tā apgalvo, ka sākumsummas nevarēja tikt aprēķinātas, pamatojoties uz tirgus daļām. Treškārt, tā pārmet Komisijai, ka tā ir pārkāpusi individuālās atbildības principu, ņemot vērā kopējo tās rūpniecisko maisu pārdošanas apjomu valstīs, kuras ietekmēja aizliegtā vienošanās. Ceturtkārt, tā apgalvo, ka Komisija nevarēja balstīties uz tās pārdošanas apjomu 1996. gadā, lai aprēķinātu tirgus daļas, jo vēlāk pārdošanas apjomi bija ievērojuši samazinājusies. Piektkārt, tā apgalvo, ka tais uzliktais naudas sods EUR 42 miljonu apmērā ir acīmredzami nesamērīgs, it īpaši attiecībā pret peļņu, ko tā būtu varējusi gūt no pārkāpuma.

31 Šajā ziņā no pārsūdzētā sprieduma 104. un 155. punkta izriet, ka tiesas sēdē Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvoja, ka Komisija bija pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, aprēķinādama tās tirgus daļu nevis atkarībā no tās pašas pārdošanas apjomiem, bet gan uz to attiecinot arī tās mātesuzņēmuma *Armando Álvarez* pārdošanas apjomus. Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja precizēja, ka šis arguments ir uzskatāms par pamatu, ko tā bija izvirzījusi rakstveida procedūras ietvaros, paplašināšanu.

32 Vispārējā tiesa uzskatīja, ka neviens no argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja bija izvirzījusi savā prasības pieteikumā, neattiecās uz tiesas sēdē izvirzīto apgalvoto kļūdu tirgus daļas aprēķinā. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka šis arguments ir uzskatāms par jaunu pamatu, un atbilstoši tās Reglamenta 48. panta 2. punktam, to noraidīja kā nepieņemamu.

33 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas tiesvedības stadijā apgalvo, ka arguments par kļūdu, kas pieļauta, nosakot tirgus daļu, pamatoja pamatus, kurus tā bija izvirzījusi pirmajā instancē ar virsrakstiem "Komisijas pieļauta kļūda faktu vērtējumā", "[Padomes 1962. gada 6. februāra Regulas Nr. 17 Pirmās Regulas par [EKL 81. un 82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.)] 15. panta 2. punkta un Pamatnostādņu sodanaudas [naudas soda] noteikšanai (piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un [EOTKL 65. panta 5. punktu] (OV 1998, C 9, 3. lpp.)) pārkāpums", kā arī "vienlīdzības un samērīguma princips, nosakot [naudas soda] apmēru", pietiek norādīt, ka pamata, kas izvirzīts pieteikuma par lietas ierosināšanu stadijā, virsraksta vispārīgums nevar ļaut vēlākā tiesvedības stadijā attīstīt konkrētus argumentus, kuriem nav pietiekami ciešas saiknes ar šajā pieteikumā izvirzītajiem argumentiem.

34 Šajā lietā no lietas materiālu izpētes izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja pieteikuma par lietas ierosināšanu stadijā ar iepriekš minētajiem virsrakstiem izvirzīja vairākus konkrētus argumentus par Komisijas tai uzliktā naudas soda aprēķināšanu, tomēr neapstrīdēdama to, ka tās tirgus daļa bija aprēķināta, uz to attiecinot gan tās pašas, gan *Armando Álvarez* pārdošanas apjomus. Tirgus daļas kā Savienības tiesību normu pārkāpuma autoru reālās ekonomiskās spējas radīt būtisku kaitējumu konkurencei rādītāja ņemšana vērā ir būtisks naudas soda aprēķināšanas metodes elements, un tādējādi jebkura šīs metodes apstrīdēšana apelācijas sūdzības iesniedzējai bija jāformulē konkrēti Vispārējā tiesā pieteikuma par lietas ierosināšanu stadijā (šajā ziņā skat. spriedumu *SGL Carbon* /Komisija, C-564/08 P, EU:C:2009:703, 31. punkts).

35 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 116. punktā pamatoti noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par Komisijas pieļauto kļūdu aprēķinā, kad, nosakot tās tirgus daļu, Komisija tajā iekļāva tās mātesuzņēmuma pārdošanas apjomus.

36 Šādos apstākļos Tiesai par šāda argumenta pamatotību nav jālemj.

37 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja pakārtoti apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pēc savas ierosmes nepārbaudot, vai strīdīgajā lēmumā ir ietverts pietiekams pamatojums, lai izskaidrotu iemeslus, kuru dēļ Komisija attiecībā uz viņu atkāpusies no noteikumiem par naudas soda aprēķināšanu, kurus tā bija piemērojusi citiem uzņēmumiem, kas bija tās pašas aizliegtās vienošanās dalībnieki, jānorāda, ka Vispārējā tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja nekādā veidā nav atsaukusies uz to, ka pret šiem pēdējiem uzņēmumiem un viņu pašu pastāvētu atšķirīga attieksme attiecībā uz tirgus daļas noteikšanu naudas soda aprēķināšanas mērķiem.

38 Tā kā Vispārējā tiesā netika izvirzīti nekādi apgalvojumi par to, tai nevar pārmest, ka tā pēc savas ierosmes nepārliecinājās, vai strīdīgajā lēmumā bija ietverts pietiekams pamatojums, kas varētu pamatot apgalvoto atšķirīgo attieksmi, jo tai nebija lūgts īstenot savu tiesas kontroli par to.

39 Tā kā arguments par šādu atšķirīgu attieksmi ir uzskatāms par jaunu, tas nevar tikt izskatīts apelācijas tiesvedības stadijā. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē principā ir tikai novērtēt tiesisko risinājumu, kas sniegts attiecībā uz prasības pamatiem, kuri izvirzīti tiesā, kas lietu izskatīja pēc būtības (spriedums *FLSmidth*/Komisija, EU:C:2014:284, 42. punkts). No tā izriet, ka visas otrā pamata daļas ir jānoraida.

40 No visiem šiem apsvērumiem izriet, ka neviens no pamatiem, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izvirzījusi savas apelācijas sūdzības pamatojumam, nevar tikt pieņemts, un tādējādi tā ir jānoraida pilnībā.

Par Komisijas iesniegto lūgumu par pamatojuma aizstāšanu

Komisijas argumenti

41 Savā atbildes rakstā Komisija lūdz Tiesu aizstāt pārsūdzētā sprieduma 47. punkta pamatojumu. Komisija uzskata, ka, balstīdamās uz "blokveida maisu" apakšgrupas sanāksmes dalībnieka paziņojumu, lai atzītu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā sanāksmē nepiedalījās, lai gan tās vārds ir iekļauts šīs sanāksmes dalībnieku sarakstā, Vispārējā tiesa ir sagrozījusi tai iesniegtos pierādījumus.

Tiesas vērtējums

42 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 116. panta 1. punktu redakcijā, kas bija spēkā šī lūguma dienā, ar prasījumiem, kas ietverti atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību, ir jālūdz noraidīt apelācijas sūdzību pilnībā vai kādā tās daļā, atcelt Vispārējās tiesas nolēmumu pilnībā vai kādā tā daļā vai apmierināt tādu pašu prasījumu, kādu lūgts apmierināt pirmajā instancē. Tiesas Reglamenta 113. panta 1. punktā ir formulētas tādas pašas prasības attiecībā uz apelācijas sūdzībā ietvertajiem prasījumiem (spriedums *Edwin*/ITSB, C-263/09 P, EU:C:2011:452, 83. punkts).

43 Šajā lietā Komisijas lūguma mērķis ir nevis atcelt, kaut vai daļā, pārsūdzēto spriedumu, bet grozīt Vispārējās tiesas konstatējumus, kas veikti, tai izvērtējot pirmo apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīto pamatu, kurš turklāt ir noraidīts.

44 Tādēļ šādu lūgumu var vienīgi noraidīt kā nepieņemamu.

Par tiesāšanās izdevumiem

45 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

46 Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai pēdējai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo apelācijas tiesvedību.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nosprie ž:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Plásticos Españoles SA* (*ASPLA*) atlīdzina tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo apelācijas tiesvedību.

[Paraksti]